

rigtigt. Jeg vil derimod finde det urigtigt at borttage Selvangivelse for dem, der kræve særlige Bøttelser. At de, der ville have særlige Bøttelser og anene, at man skulde dem saadanne, maae komme og gjøre fuldstændig Rede for deres Forhold, det er ikke mere, end hvad jeg anseer for at være i sin Orden; den Mand, der vil behandles gunstigere, maae godtgjøre sine Grunde derfor. Der staaer i Lovforslaget Familieforsørgere, men man kan jo sige, at Alle ere Familieforsørgere. Ja, men det er Familieforsørgere i en særlig Grad. Der er Forskjel paa, om en Familieforsørger har 12 Børn eller om han har 1 eller 2. Den, der har en Rede fuld af en halv Snees eller 12 Børn, kan fortrinnsviis sige: Jeg er Familieforsørger; det maae jo tages i denne særlige Forstand. Det er det store Omfang, de mange Munde, hvis Hunger en saadan Mand har at tilfredsstille, som gjør, at man kan kalde ham Familieforsørger. Det er en aldeles rigtig Bemærkning, der er gjort med Hensyn til § 18, at der er en Modsetning imellem, at man skal bekjendtgjøre Nedsættelsen, der finder Sted i Henhold til § 15, og at man skal undgaae at vise, hvem der har brugt Selvangivelse. Jeg har forstaaet det saaledes, at det er en Selvsølge, at denne Fritagelse for Bekjendtgjørelse af brugt Selvangivelse ikke kommer til Anvendelse med Hensyn til dem, der i Kraft af § 15 have brugt Selvangivelse, men jeg vil indrømme, at Udtrykkene kunne være helbigere valgte. Forsaavidt man har meent, at Bekjendtgjørelsen ikke burde finde Sted, er jeg af den ganske modsatte Mening. Bekjendtgjørelse er en af Grundpillerne for Systemet. Jeg vilde aldeles ikke tage i Betænkning at meddele alle de Oplysninger, jeg vidste om alle de ærede Herrer, til Skattecommissionen, naar jeg af en saadan Liste kunde see, at de vare forbigaaede. Jeg seer slet ikke, at der deri var noget Uhæderligt, dersom Skattecommissionen ikke vidste, at den og den eiede det Gode eller den Capital. Det er Oplysninger, der skuldes det Offentlige, som ikke meddeles af Misundelse, men af Interesse for det Offentlige. Maa skee er det, fordi jeg i min Stilling søger noget sammen med en saadan Opfattelse, at jeg mener, at det kun er en simpel Pligt mod det

Offentlige, men det er kun ved at forskaffe sig saa megen Klarhed som muligt i Skattevernes Forhold, at man kan pente sig en forstandig og virkelig god Ansættelse. Jeg holder derfor meget paa Bekjendtgjørelsen; den har fundet større og større Indgang. Først var man imod den, nu finder man den forstandig. At henlægge en Liste paa Raadstuen kan være godt nok i smaa Byer, men ikke i Kjøbenhavn; thi der er det vanskeligt at komme hen til Risterne for at eftersee Beløbene. Jeg skjønner ikke Andet, end at Edens Anvendelse, hvor til der er givet Afgang i § 21, er den rigtigste Maade, men Eden skal jo kun aflægges for Overligningscommissionen. Det er heller ikke saa, at Enhver skulde bekræfte sin Selvangivelse med sin Tegn; det er kun i de ganske enkelte Tilfælde, hvor Overligningscommissionen finder det rigtigt at bringe den til Anvendelse. Naar der er fundet Betænkning ved, at naar en begaaer en Besvigelse i levende Live, skal det dobbelte Beløb udredes af Boet, saa holder jeg meget paa den Bestemmelse. Den vil naturligviis ikke komme til Anvendelse, uden at det kan bevises, at Besvigelsen har fundet Sted. Beviisbyrden paahviler det Offentlige, men der er ingen Tvivl om, at Beviset i mange Tilfælde kan præsteres. Ved Behandlingen af et Dødsbo kommer der i mangfoldige Tilfælde Klarhed i Forholdene; der sees det, hvad den Bedkommende virkelig har eiet, hvilke Capitaler han har havt, og saa fremdeles, der er det egentlig, at Selvangivelsens Rigtighed bliver prøvet, og derfor forekommer der mig at være Opfordring til at bestemme, at naar en Mand bruger Selvangivelse, hvilket er en frivillig Sag, saa maa han ogsaa vide, at han skal gjøre det rigtig, og at man ellers gjør Regningen op med hans By, og forlanger virkelig Godtgjørelse for, hvad han har besvæget Kommunen for. Godtgjørelsen er bleven nedsat til det Dobbelte af det besvægte Beløb, fordi man mener, at det vilde være at ramme de Efterlevende for haardt at tage det Tidobbelte. Ligesom Overpræsidenten i Kjøbenhavn lønnes af Statskassen, saaledes har Regjeringen ogsaa paa det Bestemteste modsat sig, at Medhjælperne for Overligningscommissionen, der maae betragtes som en Art af Ap-pelinstants, om jeg saa maa sige, skulde kunne